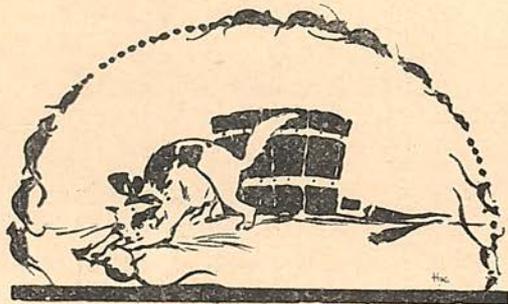

Уморени и не яли
 Ето пълнитѣ човали
 Мишкитѣ подѣ тѣхъ се сврѣли
 Нито живи, ни умрѣли,
 Чакатъ по-удобно време
 Котарана да задрѣме.

Ала тя не ще да знае
 И доволна си играе.
 Ту се ближе, ту се търка
 И преде, преде и мърка,
 Ето — дяволски подскочи,
 Ноктитѣ си тя проточи
 Пакъ мишленце едно хвана,
 Пуста стара Котарана...

Хукнаха да бѣгатъ всички
 И страхливи и горкички.
 Но разбра отъ тозъ урокъ
 Остарѣлиятъ мишокъ:

Котарана не е крива —
 Мише царство го не бива...

И. Стубель.